

176

Kantonrechter Rechtbank Midden-Nederland
zp Utrecht

17 juni 2016, nr. 5033649 UE VERZ 16-215

JES/1267, ECLI:NL:RBMNE:2016:3347

(mr. De Laat)

Noot mr. drs. A.M. Helstone, zie hiervoor

«JAR» 2016/170

Ontbinding. Transitievergoeding telt niet mee voor de maximale uitkering op grond van de WNT.

[BW art. 7:669 lid 3 onder g, 7:671b, 7:673; Wet normering bezoldiging topfunctionarissen publieke en semipublieke sector art. 1.1 onder i; Uitvoeringsregeling WNT art. 4 lid 2]

De werkgever verzoekt ontbinding van de arbeidsovereenkomst van de werknemer – geboren in 1963, in dienst sinds 1 september 2001, salaris € 11.872,= bruto per maand – op grond van een verstoorde arbeidsrelatie. De werkgever heeft zich bereid verklaard een bedrag van € 87.610,17 bruto aan de werknemer te betalen als transitievergoeding. De werknemer voert geen inhoudelijk verweer tegen het ontbindingsverzoek.

De kantonrechter ontbindt de arbeidsovereenkomst conform het verzoek van partijen per 1 augustus 2016. De kantonrechter stelt vast dat de werknemer topfunctionaris is in de zin van de WNT. In de WNT is een maximum gesteld aan de uitkering wegens beëindiging van het dienstverband, te weten (bij een voltijds dienstverband) een bedrag van € 75.000,=. Uitkeringen die “voortvloeien uit een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst of een wettelijk voorschrift” worden niet aangemerkt als uitkeringen wegens beëindiging van het dienstverband. In de Uitvoeringsregeling is deze uitzondering ook opgenomen en is daaraan toegevoegd dat deze alleen geldt als de uitkering “rechtstreeks, dwingend en eenduidig” uit de cao of het wettelijk voorschrift voortvloeit. De kantonrechter is van oordeel dat, nu het recht op de transitievergoeding en de hoogte daarvan worden bepaald in art. 7:673 BW, het daarbij gaat om een uitkering die voortvloeit uit een wettelijk voorschrift. De uitkering valt dus onder de uitzondering genoemd in de WNT en telt niet mee voor de som van uitkeringen waarvoor de WNT een maximum stelt. De uitkering mag dus hoger zijn dan € 75.000,=. Op grond van art. 7:673 BW mag

de transitievergoeding maximaal € 76.000,= bedragen of een bedrag gelijk aan een jaarsalaris als dat hoger is. In deze zaak is dat laatste het geval. De transitievergoeding mag daarom het aangeboden bedrag van € 87.610,17 bedragen. Het is niet aan de kantonrechter om dit bedrag toe te kennen, nu de verschuldigdheid ervan rechtstreeks uit de wet voortvloeit.

NB. De transitievergoeding wordt niet "genormeerd" door de WNT, zo overweegt de kantonrechter, en mag dus hoger zijn dan het maximum van de WNT. Cumulatie van beide vergoedingen is niet de bedoeling, aldus Ktr. Amsterdam in «JAR» 2016/170.

De stichting *Stichting De Alliantie* te Hilversum, verzoekende partij,
 gemachtigde: mr. E.A.M. Ágoston,
 tegen
 de werknemer te [woonplaats],
 verwerende partij,
 gemachtigde: mr. H. van Mens.

1. *Het verloop van de procedure*
 (...; red.)

2. *Het verzoek en het verweer*

2.1. De werknemer, geboren in 1963, is sinds 1 september 2001 in dienst van De Alliantie in de functie van (...) en (...). Het laatstverdiende loon van de werknemer bedraagt € 11.872,= bruto per maand.

2.2. De Alliantie verzoekt om ontbinding van de arbeidsovereenkomst van partijen met ingang van 1 augustus 2016, op grond van het bepaalde in artikel 7:671b en 7:669 lid 3 – naar de kantonrechter begrijpt – sub g Burgerlijk Wetboek (BW). In het lichaam van het verzoekschrift wordt door De Alliantie weliswaar de grond "sub h" genoemd, maar haar verdere onderbouwing sluit volledig aan bij de "g-grond", te weten een verschil van inzicht over de wijze waarop de werkzaamheden moeten worden verricht. Reden waarom de kantonrechter aanneemt dat de genoemde "h-grond" berust op een verschrijving.

2.3. De Alliantie heeft ter onderbouwing van haar verzoek aangevoerd dat tussen partijen verschil van inzicht is ontstaan over de wijze waarop de werknemer invulling dient te geven aan de door hem uit te voeren taken. Ondanks inspanningen van partijen is het niet gelukt om het verschil van inzicht te overbruggen en in overleg tot een aan-

vaardbare oplossing te komen. Hiervan kan geen der partijen een verwijt worden gemaakt. Herplaatsing in een andere passende functie is, ook met behulp van scholing, niet mogelijk gebleken. De arbeidsverhouding is zodanig verstoord geraakt dat van De Alliantie in redelijkheid niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst met de werknemer te laten voortduren.

2.4. De Alliantie heeft zich jegens de werknemer bereid verklaard een bedrag van € 87.610,17 bruto aan transitievergoeding te betalen en verzoekt om toekenning van dit bedrag aan de werknemer.

2.5. De werknemer betwist niet hetgeen door De Alliantie aan het verzoek ten grondslag is gelegd. De werknemer benadrukt zich steeds naar behoren voor zijn werk te hebben ingezet en dat hem van de ontstane situatie geen verwijt treft. Het verzoek houdt volgens hem geen verband met enig opzegverbod.

3. *De beoordeling*

3.1. Uitgangspunt bij de beoordeling van het verzoek van De Alliantie is dat de werkgever op grond van het bepaalde in artikel 7:671b BW de kantonrechter kan verzoeken de arbeidsovereenkomst te ontbinden op grond van een redelijke grond als vermeld in lid 1 van dat artikel. De kantonrechter dient die redelijke grond te onderzoeken op grond van artikel 7:671b lid 2 BW. De kantonrechter heeft geconstateerd dat partijen het er met elkaar over eens zijn dat sprake is van een verstoorde arbeidsverhouding, dat de verstoring zodanig is dat van De Alliantie in redelijkheid niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst met de werknemer te laten voortduren, dat geen der partijen hiervan een verwijt treft en dat er geen herplaatsing van de werknemer in een andere passende functie binnen een redelijke termijn mogelijk is.

3.2. Ingevolge het bepaalde in artikel 7:671b lid 2 BW is voorts onderzocht of een opzegverbod ingevolge art 7:670 BW of enig ander opzegverbod geldt. Dat is niet het geval.

3.3. Op grond van hetgeen over en weer is aangevoerd, is de kantonrechter van oordeel dat voldoende aannemelijk is geworden dat er sprake is van een redelijke grond voor opzegging, en daarmee voor ontbinding, van de arbeidsovereenkomst van partijen. Het verzoek wordt daarom ingewilligd.

3.4. Nu het verzoek tot ontbinding wordt ingewilligd, dient het einde van de arbeidsovereenkomst te worden bepaald. De kantonrechter bepaalt dit einde op het tijdstip waarop de arbeidsovereenkomst bij regelmatige opzegging zou zijn geëindigd (volgens partijen bedraagt de opzegtermijn drie maanden), waarbij de duur van de periode die aanvangt op de datum van ontvangst van het verzoek (28 april 2016) en eindigt op de datum van dagtekening van de ontbindingsbeslissing (17 juni 2016) in mindering wordt gebracht.

3.5. Partijen hebben de kantonrechter verzocht om de arbeidsovereenkomst te ontbinden met ingang van 1 augustus 2016. Nu deze datum niet vroeger ligt dan de wettelijk voorgeschreven datum is er geen bezwaar tegen toekenning van dit deel van het verzoek.

3.6. Ten aanzien van het verzoek een transitievergoeding toe te kennen overweegt de kantonrechter als volgt. De werknemer is topfunctionaris in de zin van de Wet normering bezoldiging topfunctionarissen publieke en semipublieke sector (WNT). In die wet is een maximum gesteld aan de uitkering wegens beëindiging van het dienstverband, te weten (bij een voltijds dienstverband) een bedrag van € 75.000,=. Onder uitkering wegens beëindiging van het dienstverband wordt in deze wet verstaan (artikel 1.1 sub i WNT): “de som van uitkeringen bij beëindiging van het dienstverband en beloningen betaalbaar op termijn die betrekking hebben op de beëindiging van het dienstverband, met uitzondering van uitkeringen die voortvloeien uit een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst of een wettelijk voorschrift”. In de Uitvoeringsregeling WNT is deze uitzondering als volgt nader geëxpliciteerd: “Tot de uitkeringen wegens beëindiging van het dienstverband wordt niet gerekend de uitkering wegens beëindiging van het dienstverband die voortvloeit uit een algemeen verbindend verklaarde collectieve arbeidsovereenkomst of een wettelijk voorschrift, doch slechts voor zover de uitkering rechtstreeks, dwingend en eenduidig daaruit voortvloeit” (artikel 4 lid 2 Uitvoeringsregeling WNT).

3.7. Nu het recht op transitievergoeding (“De werkgever is aan de werknemer een transitievergoeding verschuldigd”) en de hoogte daarvan (rechtstreeks, dwingend en eenduidig) wordt bepaald in artikel 7:673 BW, is de transitievergoeding naar het oordeel van de kantonrechter een uitkering die voortvloeit uit een wettelijk voor-

schrift. De transitievergoeding valt derhalve onder de uitzonderingen, genoemd in artikel 1.1 sub i WNT, en telt daardoor niet mee voor de som van uitkeringen waarvoor de WNT een maximum stelt. Kortom, de transitievergoeding wordt in het onderhavige geval niet door de WNT genormeerd. 3.8. Op grond van artikel 7:673 BW is de transitievergoeding evenwel aan een maximum gebonden, te weten (lid 2 van dat artikel) € 76.000,= of een bedrag gelijk aan ten hoogste het loon over twaalf maanden indien dat loon hoger is dan dat bedrag. De kantonrechter constateert dat de transitievergoeding, waar de werknemer op grond van (de berekening zoals weergegeven in de eerste zin van) artikel 7:673 lid 2 BW recht op heeft, hoger is dan € 76.000,=, doch niet hoger dan het loon van de werknemer over twaalf maanden. Een transitievergoeding van € 87.610,17 is derhalve niet in strijd met artikel 7:673 BW. Omdat het thans echter, sinds 1 juli 2015, niet (meer) aan de kantonrechter is om in een situatie als de onderhavige een vergoeding te bepalen, zal de verzochte toekenning van de transitievergoeding worden afgewezen. De transitievergoeding kan door partijen in een beëindigingsovereenkomst worden vastgelegd, voor zover al niet voldoende uit de wet voortvloeit dat de werkgever, onder in de wet geformuleerde voorwaarden, de transitievergoeding verschuldigd is.

3.9. De proceskosten worden geheel gecompenseerd.

4. De beslissing

De kantonrechter:

- ontbindt de arbeidsovereenkomst tussen partijen;
- bepaalt het einde van de arbeidsovereenkomst op 1 augustus 2016;
- wijst af het meer of anders verzochte;
- compenseert de proceskosten in die zin, dat partijen de eigen kosten dragen.

NOOT

Zie «JAR» 2016/170 voor de noot van mr. drs. A.M. Helstone.